No. 152. 1845.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 19 December.

[illegible] Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodberigten, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor iederen regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

BERIGT.

Diegenen, die zich voor het eerste kwartaal 1846 op de Vlissingsche Courant abonneren, zullen dezelve, zonder eenige vermeerdering van kosten, ontvangen van af den dag, waarop zij het abonnement hebben opgegeven.

NIEUWSTIJDINGEN.

ENGELAND.

LONDEN, den 12. November. Heden heeft een der hoogste watergetijden die men ooit te Londen heeft gezien, de Teems doen overstroomen. Beneden de Londen-brug, waren de kaaijen en de benedenste gedeelten der huizen onder water. Onnoemelijke hoeveelheden koopwaren zijn vernield geworden. Verscheiden gebouwen hebben veel geleden.

— De hertog *van Wellington*, in hoedanigheid van bevelhebber over het engelsche leger, heeft een bevelschrift uitgevaardigd, waarin aan de soldaten verboden wordt, in de eetzalen der kazernen te rooken; hij vermaant de officieren geheel en al de cigaar of pijp ter zijde te leggen, omdat de gewoonte van rooken, den dorst opwekt, en bijgevolg tot drinken aanzet.

FRANKRIJK.

— Eene fransche jurij door eenen moordenaar beoordeeld. — De jurij van Montbrison had verzachtende omstandigheden aangenomen in de zaak van eenen vadermoorder; des anderen daags verscheen voor dezelfde jurij *Marcelinus Freycon*, oud 23 jaren, en die zich reeds aan eenen bloedigen oorlog tegen de maatschappij had toegewijd. Zijne herculeaansche kracht werkte mede in het vervullen zijner misdadige ontwerpen. «Voor vijf franken, zeide hij dikwijls, zou ik eenen mensch dooden, zoo veel is een menschenleven waard." Deze man had een medepligtige die in de gevangenis gestorven is, en door wiens getuigenis de schuldige ter dood is veroordeeld. De veroordeelde heeft zijn vonnis koelbloedig aangehoord, en zich van het hof verwijderende, zeide hij: «Ik bedank u wel, de justitie is als een kaartenspel, dan eens verliest men, dan eens wint men: *gisteren hebben de vadermoorders gewonnen, heden heb ik verloren.*"

Eene diepe ontroering is op die woorden gevolgd, die misschien nog meer tegen de toegevendheid van den vorigen dag, dan tegen de gestrengheid van den volgenden dag protesteren.

— Twintig jaren geleden hield te Rheims zekeren heer *P*.... een pensionnaat. Familie-ongelukken dwongen hem die stad te verlaten, hij vestigde zich te Parijs en leefde er in de drukkendste armoede, toen hij dezer dagen door een zijner oud-leerlingen herkend werd. Dezen 's grijsaards toestand vernomen hebbende, ging naar Rheims, vergaderde zijne gewezen pensionaat-gezellen, en alle te zamen verbonden zich hunnen ouden meester een levensloopend pensioen van 1000 frs. te betalen. De grijsaard heeft dezer dagen de eerste drie maanden van hetzelve ontvangen.

BELGIË.

BRUGGE, den 15. December. De officieren en onderofficieren van het garnizoen te Brugge hebben een dag soldij afgestaan om den 16. dezer, in plaats van den ver- [illegible] uitdeeling van brood aan den armen te doen. Drie duizend brooden moeten gebakken worden, en zullen in de kazernen worden uitgedeeld. Dit lofwaardig voorbeeld is door het garnizoen van Oostende nagevolgd.

De officieren van het garnizoen van Kortrijk hebben ook eenen dag soldij afgestaan, om eene uitdeeling van brood aan den armen te doen geschieden.

De garnizoenen van Nieuwpoort, Yperen en Meenen, zullen ook uitdeelingen van brood doen.

— Alom op de kusten, heeft de orkaan van den 11. zich doen gevoelen. Ziet hier wat men uit Oostende heeft vernomen: Van in den morgen, den 12, heeft de menigte zich naar den zeedijk begeven; elkeen wilde de verwoestingen zien die de storm gedurende den nacht had aangerigt. De talud of oever van den dijk langs het zuiden bestaat niet meer; op alle plaatsen is hij uitgemijnd en geschourd. De twee paviljoenen hebben de woede der zeegolven doorgestaan, maar het front der voetgangers is weggerukt. De kaaijen en de aanpalende huizen zijn onder water gezet tot zooverre dat het water een voet hoog in de huizen stond. De oudste zeelieden herinneren zich niet ooit zulken hoogen vloed gezien te hebben.

De zee was den 12. nog zoo hol, dat niet een stoomboot de haven van Oostende heeft durven uitvaren.

— Uit Nieuwpoort heeft men vernomen dat men nooit onstuimiger weder heeft gehad dan den 11. dezer. De zee was zoo hoog en hol, dat de golven over de oevers zijn gespoeld, en een deel der stad hebben onder water gesteld. Er is veel schade aangerigt.

— Men meldt uit Knocke, dat het laatste weder groote schade heeft aangerigt. De hooge en geweldige tij heeft den tweeden dijk doorgebroken en meer dan 250 bunderen land onder water gezet; op sommige plaatsen staat het water acht voeten hoog. Met groote moeite heeft men de opening, die tien meters wijd was, kunnen stoppen. De storm van den 11. heeft in den nacht, de zee tot 1 meter 65 centimeters hooger doen zwellen dan in de grootste tijen.

— De bevolking van Belgie was op 31. December 1844. 4,258,426 zielen. De algemeene volkstelling zal in 1846 plaats hebben.

— In al de gemeenten der omstreken van Aalst zijn nachtwakers ingerigt; eenige dezer gemeenten hebben tot honderd mannen te been.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 15. December. Heden zou de Eerste Kamer der Staten-Generaal eene zitting hebben gehouden. Zij was ten minste bijeengeroepen. Maar het gering getal aanwezigen heeft zulks verhinderd. [*Zouden er welligt al te veel oudjes onder zijn, voor welker gezondheid het reizen in het gure saizoen nadeelig is? Men late hen dan tot den zomer te huis: de zegelplak op de lilliputters heeft immers zulk een haast niet!*]

ARNHEM, den 16. December. De kamer van raadpleging onzer arrondisements-regtbank heeft niet verhinderd, dat de vervolging tegen deze courant zoude worden voortgezet.

De drukker en uitgever derzelve was tegen heden voor de correctionele kamer der regtbank gedagvaard, en is dan ook voor dezelve verschenen. Nadat hem door den voorzitter, den heer mr. *C. P. E. Robidé van der Aa*, de gebruikelijke vragen waren gedaan en die door hem beantwoord waren, heeft hij verzocht, dat het der regtbank mogt behagen, de behandeling der zaak uit te stellen tot heden over 14 dagen, den 30. dezer. Hij grondde zijn verzoek op de afwezigheid van den heer mr. *J. M. de Kempenaer*, die de verdediging van den heer *Thieme* heeft op zich genomen en ten gestelden dage zal voordragen, doch thans voor eene belangrijke zaak uitlandig is. De regtbank heeft, na het openbaar ministerie gehoord te hebben, niet geaarzeld, het verzochte uitstel te verleenen.

— Uit Rotterdam meldt men, dat bij den storm van Donderdag nacht de Slaperdijk van den buiten den ring van Delfland gelegen polder het Nieuwland is doorgebroken, en dat daardoor vele landen onder water zijn gezet. Men is thans bezig het gat met steenen, enz. te digten.

UTRECHT, den 15. December. Heden avond keerde het laatste gedeelte van het sedert den 10. dezer te Vechten gestationeerd geweest zijnde detachement, na eenen vijfdaagschen veldtogt tegen de beenderen- en oudheidzoekers, in deszelfs garnizoen, alhier, terug. De vrede te Vechten is thans volkomen hersteld; nogtans, zal naar wij vernemen het bedreigde terrein nog eenige dagen in het oog worden gehouden, hetzij door militaire promenades in die rigting hetzij door patrouilles of piketten naar dien kant uit te zenden.

— Het voornemen door de Bossche handelaren gemaakt, om de Belgische centen te weren, heeft veel invloed uitgeoefend buiten de stad. Men heeft te Eindhoven en genoegzaam overal dat voorbeeld gevolgd, en met zoo veel welslagen, dat de Belgische centen weldra geheel zullen zijn opgeruimd.

MIDDELBURG, den 17. December. Door de Provinciale Staten van Zeeland is, in derzelver buitengewone vergadering van heden, tot lid van de Tweede Kamer der Staten-Generaal verkozen, de heer Mr. *A. J. F. Egter*, president van de arrondissement-regtbank te Zierikzee, en zulks ter voorziening in de buitengewone vacature, ontstaan door het overlijden van jhr. Mr. *J. Snouck Hurgronje.*

— Uit Harlingen meldt men, dat op de Zuidplaat, door den storm van den 11. Dec., eene Engelsche brik is geworpen, van Amsterdam naar Engeland bestemd. Den 12. Dec. werden de kapitein en 7 man der equipage gered. Het vaartuig was verloren.

— In het dorp St. Nicolaasga (in Friesland) heeft de longziekte zich onder het rundvee geopenbaard. Men hoopt door krachtdadige maatregelen die ziekte in hare eerste ontwikkeling te bedwingen en te stuiten.

— Het gewigtigste staatkundig nieuws van den dag is de aftreding van het Engelsche ministerie, aan welks hoofd zich bevond den bekwamen toryman sir *Robert Peel* en den hertog *van Wellington.* Deze gebeurtenis beheert voor het oogenblik al de andere, en de daarbij ten grond liggende kwestie van den vrijen graanhandel, is voor de staathuishoudkundige belangen van het Europesche vastland van de uiterste aangelegenheid, om niet te verdienen de algemeene aandacht te vestigen. Eene geduchte crisis dreigt daaruit te volgen; want aan de eene zijde bestaat er geene overdrevenheid in te beweren, dat de uitbreiding en vorderingen van het engelsch volksverbond tegen de korenwetten, de verdeeldheid in het tory-kabinet heeft doen ontstaan, en aan eene andere zijde kan men zich niet ontveinzen, dat de demissie van dat kabinet is te weeg gebragt door een verschil in de denkwijze der engelsche bewindslieden omtrent de kwestie der korenwetten. Ondertusschen zou het weinig opzien baren, indien lord *John Russell*, wien de Koningin *Victoria* met de zamenstelling van een nieuw kabinet belast heeft, geraden vond sir *Robert Peel* in hetzelve op te nemen. Trouwens, sinds lang laat zich tusschen deze twee staatsmannen eene merkbare toenadering bespeu-

---

INNOCENTIUS OVIS OP REIS.

(Een staaltje van de ligtgeloovigheid der mindere standen.)

(Vervolg van onze vorige.)

— «Om 's Hemels wil! Wat, zijt gij het? Zulk een verschrikkelijk geklop!" klonk de stem van Miss Beard hem te gemoet. «Wat! zijt gij het, Mr. Ovis?"

— «Wie zou het anders zijn?" vroeg Mr. Ovis op den toon van iemand, die zich beleedigd gevoelt.

Miss Beard strekte hare armen verwonderd ten hemel.

— «Bezorg mij wat brandewijn!" liet Innocentius hooren.

— «En wat rum voor mij!" voegde Pups er met eene schrille stem bij, terwijl hij ten halve van onder den mantel te voorschijn kwam.

Miss Beard schrikte geweldig; want zij meende niet anders, of een booze demon was in haren kostganger gevaren.

— «En bezorgt mij een lendestukje!" zeide de kooper van den helm.

— «En mij wat uijen!" riep de epikuristische fakkeldrager, die nu geheel voor den dag was gekomen.

— «En, ik wil nog wel een glas flip tot een slaapdrankje hebben, Miss Beard!" klonk de stem van Ovis op luidruchtigen toon.

— «Moeder Beard!" riep Pups haar achterna «vergeet niet, voor mij wat tabak mede te brengen."

Innocentius trad vervolgens in zijne kamer en de kleine Pups volgde hem op den voet. Miss Beard bleef beneden; want de verregaandste verbazing had haar als het ware versteend. Eindelijk toch zag zij zich door het onstuimig geroep van haren vroeger zoo bedaarden en inschikkelijken commensaal gedwongen, om zoo wel zijne bevelen te gehoorzamen, als de wenschen van zijn' jongen vriend en beschermeling te vervullen.

Innocentius, de zachtmoedige, teedergevoelige, matige Innocentius verorberde zijn maal — en hij wist zelf niet hoe het kwam, dat hij er zulk eene brandende begeerte toe gevoelde; hij dronk zijn krachtigen drank, dat hem voorheen een gruwel zou geweest zijn, en dat alles in het gezelschap van een' kleinen vagebond, tegen wien hij voortdurend de teederste en liefkozendste woorden verspilde, welke met eene honende ongeloovigheid werden ontvangen. Innocentius was geheel verzonken in het zalig genot van den flip, terwijl hij den beker met de eene, de pijp met de andere hand vast hield, twee genietingen, die hij eertijds niet gekend had. Hij zat daar, met de zwemmende oogen op het morsige gelaat van Pups gevestigd, en deze, insgelijks uit zijne pijp dampende, hield de oogen wederkeerig geslagen op den persoon, in wiens hij zoo eensklaps een' vriend had gevonden. Pups redeneerde en terwijl hij dit deed, had hij volkomen al de teekenen van een sluwen, diefachtigen Asmodeus van de Londensche straten. Hij kneep een zijner rusteloos rondzwervende oogen half toe, en terwijl hij eene ontzaggelijke rookwolk uit de holten van zijn mond blies, zag hij Innocentius met het andere stijf en veelbeteekenend aan. Eindelijk waagde hij het, eene vraag te doen, die hem reeds lang op de lippen had gelegen.

— «Zeg mij toch, oude kameraad!" sprak hij, «van waar komt het, dat gij zoo goed en vriendelijk tegen mij zijt?"

Deze vraag bragt Innocentius in geene geringe verlegenheid: hij schudde het hoofd en antwoordde:

— «Lieve, goede jongen! ik weet het zelf niet" en andermaal blikte hij met vaderlijke liefde op den kleinen loopjongen des duivels, den afschuwelijken en er als een' echten gaauwdief uitzienden Pups.

— «Nu!" zeide de knaap «het was een groot geluk voor mij, dat ik op u stiet; anders zat ik misschien nu reeds in eene steenen kooi."

— «Neem nog wat flip, mijn jongen!" zeide zijn vriend, die huiverde bij de gedachte, dat de jonge fakkeldrager van Newgate sprak «neem nog wat flip, en als ik wel zie, is uwe pijp ook ledig."

— «Ja, in eene steenen kooi!" herhaalde Pups «en dat alleen omdat ik eens even gemuist heb."

— «Gemuist?" vroeg Ovis.

— «Ja," antwoordde de knaap; en tegelijk schoof hij met eene verachtelijke beweging van de hand een horologie — den prijs der muizerij — naar zijnen gastheer toe. Innocentius zag het horlogie met eenigen tegenzin aan; doch oogenblikkelijk verdween weder die gemoedstoestand, wanneer hij den blik op zijn' jongen vriend sloeg en bij zich zelven dacht, hoe ongelukkig het zou geweest zijn, wanneer een zoodanige cherub voor zulk eene kleine muizerij op het punt was geweest, van opgeofferd te worden.

— «Een verschrikkelijk denkbeeld!" zeide Ovis, het gestolene horlogie omkeerende «welk een geluk, dat ik zoo digt bij u was."

— «Maar," zeide de kleine spitsboef, «toen gij mij bij den kraag paktet, dacht ik niet anders, of ik was er aan koud."

— «Hoe!" zeide Ovis.

— «Ik geloofde," vervolgde Pups, «dat gij mij aan de hapscharen wildet overleveren: ik geloofde dat gij een gentelman waart."

— «Gij kent mij nog niet regt, lieve jongen!" zeide Innocentius, begeerig om zelfs den laatsten twijfel en een misschien nog glimmend vonkje van vrees bij zijn' jongen vriend te doen verdwijnen, terwijl hij op den zelfden oogenblik het horlogie in den zak stak, «gij kent mij nog niet regt."

Nu werd er aan de deur geklopt; en Pups zijne pijp nederleggende, zag schuw en angstig om zich heen. Was het een politiebeambte? Andermaal werd er geklopt en vervolgens trad Miss Beard het vertrek binnen. Zij koesterde een' grooten eerbied voor haren ouden en vroeger zoo voorbeeldeloozen kostganger; maar toornig als eene heks, zag zij den kleinen Pups aan, die terwijl hij slechts: «moeder Beard!" zeide, zijne pijp weder opnam en de vrouw van den huize onbeschaamd aanstaarde.

— «Het is zoo even elf ure geslagen, Mr. Ovis!" zeide zij.

— «Gij zijt zoo goed als eene klok!" sprak de loffelijke Pups, terwijl hij de dame toewenkte.

ren, en meermalen heeft het gezocht geloopen, dat den hoofdaanleider der whigs had toegestemd in het kabinet van het schrandere en verreziende opperhoofd der tory's te treden. Wat daar van zij, terwijl wij in Engeland getuigen zullen zijn van eene groote worsteling op het veld der staathuishoudkunde, schijnen wij ook te mogen verwachten in Frankrijk eenen hevigen pennestrijd over de godsdienstige strekkingen en de vrijheid van onderwijs te zien voeren. De her-inrigting der universiteit van Frankrijk zal daartoe natuurlijk aanleiding geven. In het een en ander geval zullen wij uit de geschiedenissen, welke zich in de twee voornaamste rijken van het constitutionele Europa voorbereiden, wel iets te leeren hebben.

INGEZONDEN STUKKEN.

De gehoorzaamheid aan overheden.

> Alle ziele zij den magten over haar gesteld onderworpen.
> Rom. 13 vs. 1.

Met de vermenigvuldiging van het menschdom vermeerderden insgelijks de misdaden, en hieruit is de vorming van maatschappijen en de aanstelling van burgerlijke overheden noodzakelijk en nuttig geworden. Van het huisselijk bestuur der vaderen, kwam men tot het burgerlijke, en het eerste strekte ten patroon voor het laatste. Zulk eene regerings-vorm, die regten noch wetten kende, dan de gewoonte en het goedvinden des opperhoofds, was noodzakelijk zeer onvolmaakt en aan vele gebreken onderhevig. Men was toen nog niet bekwaam gemeenebesten te vormen, die naar vastgestelde wetten bestuurd worden, waaraan zoo wel overheden als burgers, elkander uit kracht der natuurwet, in eene gelijkheid beschouwende, onderworpen waren. Het menschdom heeft lang geworsteld onder de onheilen eener onbepaalde eenhoofdige regering, eer het zijne natuurlijke regten herroepen, of een juist denkbeeld van burgerlijke vrijheid gevormd heeft. En waarlijk men moet zich ten hoogsten verwonderen, over de geringe vorderingen die men in de kunst van regeren, zelfs onder de beschaafdste volken van Europa, kan opmerken.

Zal er rust en veiligheid in eene maatschappij plaats hebben, dan is er een geregeld bestuur allezints noodig. Zal dit bestuur wel uitgeoefend worden, dan moet het in handen gegeven worden van deugdzame en kundige mannen, doch ook deze zullen niets uitwerken, indien men hunne bevelen en raadgevingen niet opvolgt, en hieruit vloeit onze gehoorzaamheid aan overheden, aan zulken, die tot handhavers en bewaarders der wetten verkozen werden.

Maar hoedanig moet die gehoorzaamheid zijn? bepaald of onbepaald? Gelijk de magt van den regent bepaald is door de wetten, *zoo* is het ook met de gehoorzaamheid van den burger. Zoolang de regenten hunne pligten betrachten, moeten wij hen, als onze vaders, eeren en hoogachten. Maar schenden zij dezelve, dan zijn zij niet meer, die zij te voren waren. Zij zijn dan geene magtige beschermers, op welke men zich veilig kan verlaten, maar vijanden des volks, hetwelk daarom verpligt is voor zich zelven en hunne regten te zorgen. Dit leert ons het licht der rede, is gegrond op de wet der natuur, en *dus zal niemand ons deze grondslag verwoesten.*

Wat zegt de magt Gods? — zegt dit: dat alle regeringen onmiddelijke gewrochten der Godheid en geen menschenwerk zijn; dat de personen die regeren niet door menschen, maar door God zelf waren aangesteld? Die den stijl der heilige schriften niet kennen, zullen hierop amen zeggen, en zich dus in zwarigheden wikkelen die ze nimmer kunnen wegruimen. Dit weten wij, en alle schrandere uitleggers hangen er het zegel aan; in de gewijde schriften worden vele dingen aan Gode toegeschreven, die nogthans het werk der menschen zijn of uit natuurlijke oorzaken voorkomen. Wijsheid, kennis en geloof komen van God, volgens den stijl der schriften; echter weet men dat 's menschen eigen werk tot het verkrijgen van deze dingen zeer te pas komt en volstrekt noodig is. De magt is van God, moet worden opgevat en wil niets anders zeggen dan dat God wil, dat er magt, dat er orde en geregeld bestuur plaats hebbe. Elk die bij gevolg door wettige middelen tot magt en heerschappij komt, kan rekenen dezelve van God ontvangen te hebben, in dienzelfden zin als men wijsheid en de goederen dezer wereld die men door eenen eerlijken arbeid magtig wordt, van Hem ontvangt; schoon het geenzints aan eene onmiddellijke besturing is toe te schrijven, dat deze of die persoon het bewind in handen krijgt. Zulks is menschenwerk en hangt gemeenlijk van menschelijke schikkingen en pogingen af. Doch hoe men ook de overheden beschouwe, 't zij onmiddellijk van God, 't zij middellijk door menschen aangesteld, onze verpligting tot gehoorzaamheid blijft dezelfde. God wil, dat er een regering of bestuur plaats hebbe, dus wil Hij tevens dat men degenen, die langs *wettige wegen* aan 't bestuur komen en overeenkomstig de wetten handelen, zal gehoorzamen. En zijn de overheden als een menschelijk maaksel, als zulken, die door de menschen verkozen en aangesteld zijn te achten, zoo volgt daaruit mede dat zij gehoorzaamd moeten worden, *voor zoo verre zij wel regeren.* Doch uit beide volgt niets meer dan eene gehoorzaamheid, die niet langer moet stand houden dan zoo lang zij *wel regeren* en aan het einde van hun beroep beantwoorden. Wijken zij daarvan af, dan nemen zij zelf den geheelen grondslag weg waarop die verpligting steunde. En zoo eens een volk eenparig besloot, om de zoodanige van hunne magt en waardigheden te ontblooten en die aan anderen, dezelve beter verdienende, te geven, zou men hen kunnen achten van God verworpen te zijn? De regel *vox populi, vox Dei,* de stem des volks, de stem Gods, behelst eene gewisse waarheid, zoo wel wanneer een verlicht en deugdzaam volk een kwaad regent afzweert, als wanneer hetzelve eenen braven inhuldigt.

MIDDELBURG, December 1845.

Vragen.

De belastingen moeten natuurlijk betaald worden; voldoet men daar niet aan, dan worden zelfs zij die gewoon zijn in eens te betalen, sommatien gezonden, wanneer men veronderstelt, of welligt ook teregt vermeent, dat de tijd tot aanzuivering per maand verschuldigd, verschenen is; hoezeer dikwerf de oorzaak daarin gelegen is, dat men na des middags 12 ure zijn verschuldigde centen bij Heeren Ontvangers niet meer kan kwijt raken en het dan daardoor uitsteld. Zoo is onder anderen het kantoor van den Ontvanger der belastingen te Middelburg maar vijf dagen in de week, van 9 tot 12 ure, geopend. Zou die Ontvanger, die zoo ruimschoots van der burgeren geld betaald wordt, niet tot vier ure van iederen dag zijn kantoor behooren open te stellen, en zou hij ook niet moeten bekend maken, als hij daartoe geregtigd is, dat een geëmployeerde, namens hem, ontvangsten doet en kwitantie geeft, en zou dan niet op de aanslag-biljetten moeten doorgehaald of weggelaten worden de woorden, *dat de betalingen die niet in* HANDEN *van den Ontvanger zullen zijn geschied, niet geldig zijn?* want menigeen zou kunnen wanen den Ontvanger te hebben voldaan, en het zou aan den geëmploijeerde zijn geschied, waardoor de betaling nul zoude kunnen worden beschouwd? en het is al wel de belasting eens te moeten voldoen. R.

MENGELINGEN.

Wat antwoordde de Minister van Kolonien op de krachtige en overtuigende verklaringen kortelings door den heer VAN RIJCKEVORSEL geuit, ter zake van de innesteling der Engelschen op het eiland Borneo, welke innesteling eene blijkbare schending van het verdrag van 1824 oplevert?

Hij heeft flaauwtjes geantwoord, dat het gouvernement het *niet met onverschillige oogen zoude aanzien*, als men een gedeelte van onze *bezittingen* aanviel.

Eenige dagen daarna meldt het fransche orgaan van onze Ministers, dat, volgens een Engelsch dagblad, het Britsch gouvernement besloten heeft te Borneo eene maritime en militaire standplaats daar te stellen.

Voor ons, die de geschiedenis van dat land met betrekking tot de Engelsche politiek zoo wat kennen, beteekent dit eenvoudig, dat het Britsch gouvernement besloten heeft zich klaar te maken om bij het eerste gunstige voorwendsel onze Oost-Indische bezittingen in te pakken.

Voorwendsels zijn gemakkelijk te vinden.

Wanneer men dit nieuws in betrekking brengt met het onlangs voorgevallene staaltje van onbeleefde behandeling onzen Vorst door de koningin VICTORIA aangedaan, springt ons het hart op van verontwaardiging, en bij het onwillekeurig herdenken aan de tijden der DE WITTEN, TROMPEN en DE RUIJTERS, voelen wij tranen van woede in onze oogen opwellen. .... Zoo niet, is men den naam van Nederlander onwaardig.

(*Asmodeé.*)

—

DAN ZEKER.

Als de scheerders 't volk niet kullen,
En hun kisten niet meer vullen
Met het geld van d'arme man
Die daardoor niet eten kan;
En als water en geduld,
Lege magen voedzaam vult,
Zoo als menschen van fatsoen,
Dit met wijn en taarten doen;
Zal de visschen in de wolken
Zwemmen, als in waterkolken,
Zullen lasten van het graan,
En van vleesch en spek afgaan.

ALLERLEI.

Van uitstekende mannen wil de wereld gewoonlijk ook alleen uitstekende woorden hooren. De hemel zelf is niet altijd in azuur en in zonnestralen gehuld; maar dikwijls genoodzaakt, de hem te digt omgevende mistwolken door een vervaarlijk onweder te doen verdwijnen.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. December. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Josephine, H. M. Schipman, Riga, lijnzaad; Redligheit, O. G. Severin, Marseille, tarwe; Iduna, J. Abrahams, Koppenhage, granen; de vrouw Gelie, G. Wychm, Bardiansky, lijnzaad; Voorwaarts, H. Brugis, Nantes, boonen; l'Elbé, L. Quesnel, Honfleur, rogge; de Valck, F. Claessens, Vlaardingen, haring.

Voor Rotterdam bestemd:

Helena Catharina, G. de Boer, New-York Milfort, stukgoed.

Voor Gend bestemd:

Delphine, D. Leutke, Bordeaux, wijn.

Naar zee.

Van Brugge gezeild:

Union, N. Geerds, lijnkoeken, Oostende.

Van Rotterdam gezeild:

Prinses van Oranje, D. D. Gust, stukgoed, Duinkerken.

BATH, den 15. December. Gedurende de maand November 1845, zijn aan het kantoor van In- en Uitklaring, Expeditie en Betaling alhier, de navolgende schepen.

Ingeklaard: 8 met Brusselsche-, porcelein-, pot- en vilvoordsche aarde, 1 met boonen, 2 met erwten; 1 met garst, 2 met houtskolen, 11 met hout en houtwerk, 1 met hop, 1 met huiden, 1 met kalk, 2 met meubelen, 112 met steenkolen, 1 met hennepstroo, 65 met hard-, straat-, zink- en puinsteen, 52 met stukgoederen, 5 met tarwe, 1 met vaatwerk, 1 met ijzerwerk, 7 met zaad, 67 ledig; te zamen 317 schepen, waaronder 231 onder Nederlandsche, 1 onder Pruissische, en 85 onder Belgische vlag, alsmede 223 ledige visch- en mosselschuiten en 17 stoombooten, waaronder 2 onder Fransche vlag.

Uitgeklaard: 7 met haard- en boonstoo asch, 2 met bier, 2 met boonen, 1 met dakpannen, 2 met erwten, 26 met garst, 1 met haver, 7 met hout en houtwerk, 1 met hoepels 7 met hooi, 1 met huiden, 1 met jenever, 5 met kaas, 2 met koffij, 2 met meekrap, 11 met necreedtheat, 26 met stukgoederen, 1 met tarwe, 1 met tufsteen, 5 met vaatwerk, 1 met vlas, 1 met haring, 15 met gerookte bokking, 2 met slagtvee, 3 met stroo, 52 met versche groenten, 4 met boomvruchten, 2 met wol, 4 met zaad, 148 ledig; te zamen 522 schepen, waaronder 252 onder Nederlandsche en 90 onder Belgische vlag, alsmede 178 geladen visch- en mosselschuiten en 14 stoombooten, waarvan 1 onder Pruissische vlag.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

18 December 1845.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Z. Tarwe (1844)	f 10.50	W. Paardenboonen	f 7,00
N. dito dito	- 9 90	W. Gr. Erwten	- 16.00
J. Walch. Tarwe (1844)	- 11.50	W. Witte dito	- 11.50
Nieuwe dito	- 10.25	Z. Paardenboonen	- 6 50
O. Rogge (1844)	- 9 00	Z. Gr. Erwten	- 14 50
N. dito	- 9 00	W. Koolzaad	- 11.25
Winter garst	- 5.60	Zomer dito	- 10.25
Zomergarst	- 5.50	Raapolie	f 40.50 p. v.
Haver	-	Patentolie	- 42 50 -
Boekweit	- 8 25	Lijnolie	- 32 00 -
W. Witteboonen	- 16 00	Lijnkoeken f . de	st.
Dito Bruineboonen	- 29 00	Raapkoeken f 84 00	- 1040 -

— Door de invallende feestdagen op den 25. December en 1. Januarij aanstaande, zal er op Woensdag den 24. en 31. December aanstaande marktdag gehouden worden.

— « Het is reeds elf uur geslagen!" herhaalde zij, « en wanneer gaat die jongen heen? Het huis moet gesloten worden." Dit zeggende, zag zij, sidderende van woede, den jongen vagebond aan, die op den duur de vrijpostigste blikken op haar geslagen hield.

— « Hij gaat in het geheel niet heen; hij heen gaan!..." riep Ovis. « Die onnoozele knaap blijft hier: hij zal hier blijven."

— « Wat! hier blijven, en met zulke voeten?" krijschte Miss Beard, vlammende blikken schietende op Pups voeten, die van onder tot boven met slijk bedekt, aan den gastvrijen haard van zijn vriend schenen vast geketend; « zulk een bemorste knaap!...."

— « Ik moet mij voor u schamen, Miss Beard!" zeide Pups lagchende en de houding van een' zedeprediker aannemende, « durft gij van morsigheid spreken? bedenk wat gij doet."

Miss Beard stond gereed, een antwoord te geven, dat alle blijken zou dragen van den bruisenden toorn harer ziel en de peilloos diepe verontwaardiging van haar gemoed, toen Innocentius zich plotseling van zijn' zetel verhief, op zijne hospita toetrad, haar de handen op den schouder legde, als een' tol omdraaide en haar vervolgens in den gang sliet, waarna hij de deur weder sloot. Miss Beard was buiten adem van verbazing, dat Mr. Innocentius Ovis, die haar vroeger geen onvriendelijk woordje zou toegesproken hebben, het thans wagen durfde, niet alleen om haar toe te grimmen, maar zelfs om de hand aan haar te slaan, aan haar..... aan eene vrouw..... aan zijne hospita.

— « Geloof mij, hij is dronken!" zeide Beard tot zijne vrouw, toen zij sidderend aan haren echtgenoot de gruweldaad kwam verhalen, die zij zoo even ondervonden had. « Geloof mij, hij is dronken!"

— « Nicolaas!" zeide zij « ik wenschte met mijn gansche hart, dat het dit ware, dan, dan was er nog hoop: maar hij is dol, Nick! verlaat u daarop, Mr. Ovis is dol!"

— « Zijt gij gek, vrouw?" vroeg de barbier.

— « Neen, maar ik zeg, ik bezweer het u, hij is dol!" —

Dit was het stellig gevoelen van Miss Beard, en dit moge ook welligt de meening van den lezer zijn, wanneer hij zich slechts het karakter van onzen held herinnert, gelijk wij het vroeger geschetst hebben, een karakter, dat geheel in wederspraak was met zijne tegenwoordige handelingen.

Het werd middernacht; en nadat Ovis een lied gezongen en de muzijklievende Pups het met zeldzame toonen begeleid had, legden de gastheer en de gast zich op de legerstede neder.

—

6.

Reeds was het den volgenden dag twaalf ure geworden, toen Innocentius en zijn jonge vriend nog aan het ontbijt zaten. De gastheer beschouwde het eten en drinken van zijnen nog niet gereinigden cliënt met zulk eene bezorgde naauwlettendheid, als waarmede een jong meisje haren teeder geliefden kanarievogel zou gadeslaan. Het kwam Innocentius voor als kon de jonge fakkeldrager volstrekt maar niet verzadigd worden, en als de vertwijfelde Miss Beard op den duur een' nieuwen voorraad van eijeren, brood en boter moest aanbrengen, kon zij zich niet onthouden, uit te roepen: « hij is dol, dol, zoowaar als ik leef!"

— « Daar, lieve jongen, eet nog wat," zeide Ovis, « gij moet bij mij niet van honger sterven." En hij spaarde geene moeite om zijn' lieveling op allerlei wijze tot eten aan te sporen...

— « Ik kan niet meer, oude vriend, ik zeg u, dat ik niet meer kan;" liet de reeds oververzadigde Pups hooren, terwijl hij zich met welbehagen in zijnen gemakkelijken zetel achterover strekte.

— « Zoo, maak dan als de drommel, dat die boel weg komt;" zeide Ovis tegen zijne hospita; die zich haastte, aan dit bevel te gehoorzamen, terwijl zij zich meer en meer tot in de ziel bedroefde over de verbijstering van haren kostganger.

Naauwelijks had zij de kamer verlaten, toen zij weder in dezelve terugkeerde en tegen Innocentius zeide:

— « Mr. Tadmor van de Drakes is beneden!"

— « Laat hem boven komen, laat den ouden bultzak maar hier!" zeide Ovis; en de man, van wien hij op zulk een' oneerbiedigen toon sprak, was de geleerde en achtbare secretaris der Drakes, een geleerd gezelschap, van hetwelk het noodig is, hier met een paar woorden te gewagen.

De Drakes hadden hunnen naam ontleend van den beroemden wereldreiziger Sir Francis Drake, en bestonden uit avontuurlijke geesten, die om gewigtige redenen, gedoemd waren steeds te huis te blijven, en die welligt daarom met zulk eene brandende begeerte naar reisondernemingen bezield waren. Hij die het gebrek had, niet gemakkelijk in slaap te kunnen geraken, behoefde zich slechts naar dit gezelschap te begeven, wanneer zij hunne wekelijksche voorlezingen hielden, en hij kon verzekerd zijn, dat de weldadige broeder van den dood — de aanminnige slaap weldra op zijne oogleden zou nederstrijken. Eerst in de laatste bijeenkomst had Tadmor een' aanvang gemaakt, met Raleighs wereldgeschiedenis, die hij hoopte, zijnen broederen nog binnen het jaar voor te lezen: en dan — zoo brandend was de ijver, dien de medeleden aan den dag legden — zou er niet alleen eene achtereenvolgende voorlezing van Robinson Crusoe, maar zelfs van den beroemden Gulliver plaats hebben. Duistere en merkwaardige punten waren door het verheven inzigt en de vlijt der Drakes bevredigend opgehelderd geworden. — Reeds hadden zij de meest verstokte twijfelaars overtuigd, dat Columbus Cuba bereikt had, en dat door Pizarro diens gansche leven niet in Spanje was doorgebragt geworden. — Onze held Innocentius was niet alleen medelid van dit zoo veel omvattend gezelschap, maar zelfs bekleedde hij er den gewigtigen post van Penningmeester bij. In zijne hand berustten de fondsen, sedert zestien jaren aangegroeid, en reeds het aanzienlijke bedrag van vier pond beloopende. In de laatste bijeenkomst had het gezelschap tot eene uitgaaf van vijftig schillings besloten, om zich de tabaksdoos van Sir Walter Raleigh aan te schaffen, dewijl men sedert eenigen tijd de ontdekking gedaan had, dat deze kostbare reliqui nog aanwezig was. De Secretaris had zich derhalve thans naar de woning van Innocentius begeven om de som, tegen eene behoorlijke kwitantie, in ontvang te nemen: hij was iemand van eene groote ligchaamsgestalte, had reeds een' tamelijken ouderdom bereikt en was steeds gewoon weinig woorden te spreken, die hij dan nog altijd met eene haperende stem voortbragt.

(Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIERE.